

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen – nummer tjugosex

Jeff Pippenger

2026-01-12

Nummer tjugosex

Joels fyra generationer representerar en fortskridande förstörelse av Guds vingård från 1863 fram till söndagslagen. Talet fyra symboliserar också fyra egenskaper i Kristi karaktär. Keruberna i helgedomen har fyra ansiktsgestalter, och dessa gestalter överensstämmer med den fyrfaldiga indelningen av det forntida Israel, såsom de låg lägrade runt helgedomen. De representerar också de fyra evangelierna.

Och vad deras ansiktens gestalt beträffar, hade de fyra en människas ansikte och ett lejons ansikte på högra sidan; och de fyra hade en oxes ansikte på vänstra sidan; de fyra hade också en örns ansikte. Hesekiel 1:10.

Och det första väsendet liknade ett lejon, och det andra väsendet liknade en kalv, och det tredje väsendet hade ett ansikte såsom en människa, och det fjärde väsendet liknade en flygande örn. Uppenbarelseboken 4:7.

Bibeln (4 Moseboken 2) beskriver de tolv stammarna (med undantag av Levi, som slog läger omedelbart runt tabernaklet) ordnade i fyra läger om tre stammar vardera, placerade i de fyra väderstrecken runt helgedomen, vart och ett under ett baner, det vill säga ett fälttecken eller en fana. Denna ordning skapade en symbolisk parallell, där det jordiska lägret återspeglar den himmelska tronen, bevakad av keruberna.

Juda vände sig mot öster, mot den uppgående solen vid helgedomens ingång. Judas baner var ett lejon, ty det representerar Lejonet av Juda stam. De två stammar som var med Juda var Isaskar och Sebulon. I Johannes syn var det första väsendet likt ett lejon, alldeles som Hesekiels keruber hade ett lejons ansikte. Ruben, människans symbol, var i söder tillsammans med Simeon och Gad. I väster var Efraim, med Benjamin och Manasse, representerade av oxen. I norr var Dan, med Asser och Naftali, representerade av örnen. Stammens förbindelse med den himmelska helgedomens fyra ansikten återges i de fyra evangelierna.

Matteus är Lejonet av Juda stam, Markus är offeroxen, Lukas människan och Johannes den högt svävande örnen. Kristus definierar sig själv såsom Lejonet av Juda stam som den som förseglar och öppnar sitt profetiska Ord. Matteusevangeliet har fler direkta hänvisningar till uppfyllelser av messianska profetior (12) än de tre andra evangelierna tillsammans. Det är inte ens i närheten.

Matteusevangeliet representerar Guds profetiska Ord. Lukas, som var läkare, framställer sitt evangelium ur perspektivet att Kristus är Människosonen, ty Lukas är människans ansikte. Markus framställer sitt evangelium om Kristus ur perspektivet av det offer som Kristus representerade, ty

Markus är oxen. Johannes är den högt svävande örnen, som i sin framställning av Kristi evangelium framlade Guds djupa ting.

Det är viktigt att förstå Matteusevangeliet så som det framställs i det profetiska Ordet. Matteusevangeliet är Lejonet av Juda stam, mästaren över sitt profetiska Ord, den underbare uttolkaren av hemligheter, den underbare språkmannen, den som förseglar och bryter sitt Ord. Jesus är Alfa och Omega, och han är Ordet. Nya testamentets första bok och Nya testamentets sista bok är profetiska böcker. De flesta känner till detta faktum om Uppenbarelseboken, men de har kanske inte insett att Matteus är Nya testamentets alfa och därför måste stå i samklang med Nya testamentets omega. Det måste representera slutet, vilket är Uppenbarelseboken.

Därför, när vi i Matteus finner den parallella linjen till Första Mosebokens förbundshistoriska linje framställd i kapitel elva till tjugotvå, är det inget mindre än en sanning som Lejonet av Matteus stam avseglar. De tolv kapitlen av förbundshistoria som framställs i Första Moseboken, Matteus och Uppenbarelseboken avförseglas nu, och det vi identifierar är att kapitel tjugotre i Matteus representerar skilsmässan mellan de visa och de dåraktiga i liknelsen om vingården. Åtta verop över det tidigare förbundsfolket, vilka finner sin profetiska motsvarighet i de åtta själar som representerar de etthundrafyrtiofyra tusen som går ombord på trygghetens ark. 23 är en representation av det verk som började i den himmelska helgedomen när de 2300 dagarna nådde sin fullbordan den 22 oktober 1844, och så skall det ske igen vid den snart anländande söndagslagen. Kapitel 23 markerar denna sanning.

Det tjugofjärde kapitlet utspelar sig när Kristus just har avslutat sin dialog med det avfälliga Israel och för sista gången lämnat judarnas tempel. Talet 24 är en symbol för övergången från det forntida till det moderna Israel, själva den punkt i den profetiska historien där Kristus stod när Han frambar sitt budskap i Matteus tjugofyra. Det profetiska budskapet i Matteus 24 är en gudomlig illustration av metodiken rad på rad, som särskilt behandlar milleriternas historia och därför de etthundrafyrtiofyra tusens historia. 24 representeras av församlingen i Uppenbarelseboken tolv, som står på månen vilken återkastar ljuset från rättfärdighetens sol. På hennes huvud finns tolv stjärnor som representerar 24, ty hon representerar historien som leder fram till Kristi födelse, då det forntida Israels 12 stammar skulle bli det moderna Israels tolv lärjungar. I det tjugofjärde kapitlet representeras milleriternas historia från 1798 fram till den stora besvikelsen. Därefter kommer Matteus 25.

Talet 25 är en symbol för leviterna, vare sig de är goda eller onda, men lika betydelsefullt representerar det åtskiljandet mellan de visa och de ogudaktiga leviterna. Matteus 25 fastställer genom tre vittnen, eller tre liknelser, den åtskiljelseprocess som representeras av talet tjugofem. Naturligtvis representerar liknelsen om de tio jungfrurna Milleriternas historia, och även de etthundrafyrtiofyra tusens historia. Denna historia är den första ängels historia; liknelsen om talenterna är den andra ängeln, och liknelsen om fåren och getterna är den tredje ängels dom.

Kapitlen tjugosex till tjuugoåttan identifierar påskens historia fram till evangeliets missionsbefallning efter korsfästelsen.

Och det skedde, när Jesus hade avslutat alla dessa ord, att han sade till sina lärjungar: Ni vet att det efter två dagar är påskhögtid, och Människosonen blir förrådd till att korsfästas. Matteus 26:1, 2.

En sammanfattning av de olika vägmärkena i kapitel 26 är sammansvärjningen att döda Jesus i verserna tre till fem. Därefter smörjs Jesus i Betania i verserna sex till tretton. I verserna fjorton till sexton förräder Judas Kristus för trettio silverpenningar. Sedan kom påsken med hans lärjungar, i verserna sjutton till tjugofem. I verserna tjugosex till tjugonio instiftar Jesus nattvarden, och i vers tre förutsäger Jesus Petrus förnekelse. I verserna trettiosex till fyrtiosex är Jesus i Getsemane. I verserna fyrtiosju till femtiosex blir Jesus gripen, och därefter, i verserna femtiosju till sextioåtta, står Jesus inför Kaifas och Stora rådet. Från och med vers sextionio framställs Petrus förnekelse av Kristus. Kapitlet innehåller tio särskilda vägmärken som skall upprepas under de yttersta dagarna.

Kapitel tjugosju har likaså tio tydligt åtskilda vägmarkeringar. Jesus utlämnas åt Pilatus, därefter hänger sig Judas, sedan förs Jesus inför Pilatus, därefter väljs Barabbas, Pilatus överlämnar Jesus till att korsfästas, sedan blir Jesus hånad, därefter korsfästelsen, sedan Jesu död, därefter blir Jesus begravd, och slutligen vittnar vakten vid graven.

Kapitel tjugooåttan har endast tre vägmärken, där det första är uppståndelsen, följt av Stora rådets lögn och därefter missionsbefallningen. Tre kapitel med tjugotre tydliga vägmärken från korset som kommer att upprepas i de etthundrafyrtiofyra tusens historia.

Matteus 26 – Tio vägmärken

1. Översteprästens och de äldstes sammansvärjning för att döda Jesus (vv. 3–5)
2. Smörjelsen i Betania av kvinnan med alabasterflaskan (vv. 6–13)
3. Judas går med på att förråda Jesus för trettio silvermynt (vv. 14–16)
4. Förberedelsen och ätandet av påsken tillsammans med lärjungarna (vv. 17–25)
5. Instiftandet av Herrens nattvard (v. 26–29)
6. Förutsägelsen av Petrus förnekelse (vv. 30–35)
7. Ångest i Getsemane (vv. 36–46)
8. Jesu förräderi och gripande (vv. 47–56)
9. Jesus ställd inför Kaifas och Stora rådet (vv. 57–68)
10. Petrus trefaldiga förnekelse (vv. 69–75)

Matteus 27 – Tio vägmärken

1. Jesus utlämnad åt Pilatus (vv. 1–2)
2. Judas ånger och självmord (vv. 3–10)
3. Jesus inför Pilatus – den formella romerska rättegången (vv. 11–14)
4. Valet av Barabbas framför Jesus (v. 15–26)
5. Pilatus utlämnar Jesus till att korsfästas (innefattat i frigivandet av Barabbas)

6. Hån och gissling av soldaterna (vv. 27–31)
7. Korsfästelsen (vv. 32–44)
8. Jesu död (vv. 45–50)
9. Övernaturliga tecken och begravning genom Josef från Arimatea (vv. 51–61)
10. Utplaceringen av vakten vid graven (v. 62–66)

Matteus 28 – Tre vägmärken

1. Uppståndelsen och den tomma graven (v. 1–10)
2. Översteprästens och de äldstes lögn till soldaterna (vv. 11–15)
3. Det stora missionsbefallningen (vv. 16–20)

På samma sätt som Kristi erfarenhet från smörjelsen i Betania till missionsbefallningen markerade avslutningen på hans jordiska tjänst och evangeliets början för alla folk, upprepas dessa samma vägmärken i Guds kvarlevas erfarenhet, när de närmar sig nådatidens slut och sin slutliga triumf.

Kapitlen tjugosex till tjugooåta representerar påskhistorien, strukturerad utifrån 23 särskilda kännemärken som upprepas under historien som leder fram till och följer efter söndagslagen.

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den återges i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 427.

Slutet på de 2300 dagarna den 22 oktober 1844 upprepas vid söndagslagen. De 23 vägmärken som är placerade i de tre sista kapitlen i Matteus identifierar det dyrbara blod som används för att förena gudomlighet med mänsklighet.

”Kristi förbön för människans räkning i helgedomen där ovan är lika väsentlig för frälsningsplanen som hans död på korset var. Genom sin död påbörjade han det verk som han efter sin uppståndelse steg upp för att fullborda i himlen. Genom tro måste vi gå innanför förlåten, ’dit Jesus såsom vår förelöpare har gått in för vår skull.’ Hebreerbrevet 6:20. Där återspeglas ljuset från Golgatakorset. Där kan vi vinna en klarare insikt i återlösningens hemligheter. Människans frälsning fullbordas till en oändlig kostnad för himlen; det framburna offret svarar mot de vidaste krav som Guds brutna lag ställer. Jesus har öppnat vägen till Faderns tron, och genom hans medling kan den uppriktiga önskan hos alla som i tro kommer till honom frambäras inför Gud.” Den stora striden, 489.

Matteus kapitel 23 betonar domen över det förfälskade prästadömet. Kapitlen tjugosex till tjugooåta utgör omegan till kapitel 23. De falska leviterna, de gamla männens tilltagande uppror genom fyra generationer, frambringade kännetecknen i de tre sista kapitlen.

Kapitel tjugofyra identifierar metodiken rad på rad som Kristi metodik, då Han använder Jerusalems förstörelse för att beskriva det som är, det som har varit och det som skall komma.

Jerusalems fall år 70 e.Kr. ägde rum på samma dag på året som Jerusalem först förstördes av Nebukadnessar. Jerusalems förstörelse genom Nebukadnessar var förgången historia, och Kristi historia, när Titus intog Jerusalem, förebildade världens slut. Matteus 24 framhåller metodiken rad på rad och identifierar därmed "metodik" som ett element i det profetiska vittnesbördet.

Det är i kapitel 24 som Kristus identifierar nödvändigheten av att förstå "förödelsens styggelse", om vilken profeten Daniel har talat, själva den grundläggande förståelsen hos William Miller och den symbol som stadfäster synen i Daniel. Den representerar också adventismens uppror, då de förkastade den milleritiska förståelsen av "det dagliga" i Daniels bok och därmed blev delaktiga i den kraftiga villfarelsen i 2 Thessalonikerbrevet kapitel två. Kapitlet är direkt förbundet med Lukas 21 och identifierar därmed tiden från 11 augusti 1840 till 22 oktober 1844, vilken är en förebild på tiden från 11 september fram till söndagslagen. Det är också förbundet med "hedningarnas tider" i Lukas 21:24, vilket är en huvudnyckel till att låsa upp Moses "sju tider", samtidigt som det också överensstämmer med uppmätandet av templet i Uppenbarelsboken elva.

Med början i kapitel tjugotre, följt av 24 och 25, och därefter avslutande med kapitel 26 till och med 27, tre kapitel som innehar tjugotre vägmärken vilka utgör omegan till alfan i kapitel tjugotre. Kapitel tjugosex adderat till tjugosju och tjugooåta blir "81", vilket är en symbol för prästadömet. På tre vittnens ord (Första Moseboken, Matteus och Uppenbarelsboken) är kapitlen 11 till och med 22 en linje. Kapitlen 23 till och med 28 är en sanningens linje som börjar med 23 och slutar med 23.

Kapitel ett till tio utgör den första av tre profetiska linjer i Matteusevangeliet. Tio kapitel, följda av tolv kapitel, följda av sex kapitel. Inspirationen underrättar oss om att alla Bibelns böcker möts och slutar i Uppenbarelsboken, och därför möts och slutar alla Bibelns böcker i Matteus. Matteus, såsom ansiktet av lejonet av Juda stam, identifierar tolv särskilda messianska profetior, och dessa tolv avsnitt frambringar Milleriternas och de etthundrafyrtiofyra tusens vägmärken i historien. Såsom Uppenbarelsboken börjar med Jesu Kristi uppenbarelse, framlägger Matteus kapitel ett en uppenbarelse av Jesus Kristus som förbinder med Moses liv och vittnesbörd, med Antikrists historia, samtidigt som den identifierar den triumferande församlingens tre element såsom representerade av profeten, prästen och kungen.

Matteus inleder med uppenbarelsen av Jesus Kristus i sammanhanget av Guds förbund med ett utvalt folk. Från Abraham till David var det fjorton släktled, från David till fångenskapen i Babylon var det fjorton släktled, och från Babylon till Kristus är det ytterligare fjorton släktled. Kristi släkttavla i Matteus står i överensstämmelse med Mose, ty Mose är Kristi alfa, den som är omega. Moses liv om etthundratjugo år motsvarar de etthundratjugo prövningsåren i Noas historia. Noas förbund är därför förbundet med förbundet med ett utvalt folk. Moses etthundratjugo år representerar tre perioder om fyrtio år som avslutades med att Mose dräpte egyptiern vid slutet av de fyrtio åren, och att den förstfödde, farao och hans här blev dräpta vid slutet av den andra fyrtioårsperioden. Den andra fyrtioårsperioden avslutades i ett uppror vid Kadesh, och den tredje

fyrtyårsperioden avslutades vid det andra uppröret i Kadesh. Alla de tre profetiska linjerna i alfa slutar vid Kadesh, och de tre profetiska linjerna i Matteus släktavla slutar vid David, fångenskapen i Babylon och Förbundets Budbärare.

När Moses alfa står i linje med Kristi omega finns det sex vittnen om Kadesh, vilket är 1863 och söndagslagen. Matteus släktavla placerar kung David vid Kadesh, vilket är den punkt där avfälligt adventism förs till Babylon, medan Kristus bekräftar förbundet med de etthundrafyrtiofyra tusen. Genom att placera David vid söndagslagen upprättas ett andra vittne om David, där David är en av tre mänskliga representanter som började tjäna när de var trettio år gamla. Kristus, David, Josef och Hesekiel började alla sitt verk vid trettio års ålder. Tillsammans representerar de fyra trettioåringarna som började tjäna föreningen av gudomlighet med mänsklighet, när den kämpande församlingen förvandlas till den triumferande församlingen. Denna församling består av en profet, en präst och en kung. Förvandlingen markeras vid söndagslagen, som också är Kadesh, så David i Matteus släktavla står i linje med den trettioårige David.

De trettio årens förberedelse överensstämmer med de fyrahundratrettio åren i Abrahams förbund, och även med en prästs ålder och de 1290 åren i Daniel 12:11. I nästa artikel kommer vi att betrakta var och en av dessa tolv messianska profetior i Matteusevangeliet. Vi identifierar först tre profetiska linjer i Matteus; kapitel ett till tio, följt av kapitel elva till tjugotvå, och därefter tjugotre till tjugotvå.

”Under en tid efter besvikelsen år 1844 höll jag, tillsammans med adventfolket, fast vid att nådens dörr då för alltid hade stängts för världen. Denna ståndpunkt intogs innan jag fick min första syn. Det var det ljus som Gud gav mig som rättade vårt misstag och gjorde det möjligt för oss att se den sanna ståndpunkten.

”Jag är alltså en troende på den stängda-dörrens teori, men inte i den betydelse i vilken vi till en början använde uttrycket eller i vilken det används av mina motståndare.

”Det fanns en stängd dörr på Noas tid. Då skedde ett tillbakadragande av Guds Ande från det syndiga släkte som gick under i flodens vatten. Gud själv gav budskapet om den stängda dörren till Noa: ’Min Ande skall inte alltid förbli hos människan i hennes förvillelse; hon är kött, och hennes tid skall vara ett hundra tjugotvå år’ (1 Mos. 6:3).”

”Det fanns en stängd dörr på Abrahams dagar. Nåden upphörde att vädja till Sodoms invånare, och alla utom Lot, med hans hustru och två döttrar, förtärdes av den eld som sändes ned från himlen.

”Det fanns en stängd dörr på Kristi tid. Guds Son förklarade för den generationens otroende judar: ’Se, ert hus lämnas åt er öde’ (Matteus 23:38).”

”När den såg ned genom tidens ström till de yttersta dagarna, förkunnade samma oändliga makt genom Johannes: ’Så säger den Helige, den Sanne, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna’ (Uppenbarelseboken 3:7).”

”Jag visades i en syn, och jag tror alltså, att det fanns en stängd dörr år 1844. Alla som såg ljuset i den förste och den andre ängelns budskap och förkastade detta ljus, lämnades i mörker.

Och de som tog emot det och mottog den helige Ande, som följde med förkunnelsen av budskapet från himlen, och som därefter avsvor sig sin tro och förklarade sin erfarenhet vara en villfarelse, förkastade därigenom Guds Ande, och den vädjade inte längre till dem.

”De som inte hade sett ljuset bar inte skulden för att ha förkastat det. Det var endast den grupp som hade föraktat ljuset från himlen som Guds Ande inte kunde nå. Och denna grupp omfattade, såsom jag har sagt, både dem som vägrade att ta emot budskapet när det framlades för dem, och även dem som, efter att ha tagit emot det, senare avsvor sig sin tro. Dessa kunde ha en skenbar gudsfruktan och bekänna sig vara Kristi efterföljare; men eftersom de inte hade någon levande förbindelse med Gud, skulle de tas till fånga av Satans villfarelser. Dessa två grupper framställs i synen — de som förklarade att ljuset som de hade följt var en villfarelse, och världens ogudaktiga, som, efter att ha förkastat ljuset, hade blivit förkastade av Gud. Ingen hänvisning görs till dem som inte hade sett ljuset och därför inte var skyldiga till att ha förkastat det.” Selected Messages, bok 1, 62, 63.

Det är de som genom tro följer Jesus i det stora försoningsverket som tar emot välsignelserna av hans medling till deras förmån, medan de som förkastar det ljus som låter detta tjänstverk träda fram inte får någon nytta därav. De judar som förkastade det ljus som gavs vid Kristi första ankomst och vägrade att tro på honom som världens Frälsare kunde inte få förlåtelse genom honom. När Jesus vid sin himmelfärd gick in i den himmelska helgedomen med sitt eget blod för att utgjuta sin medlings välsignelser över sina lärjungar, lämnades judarna i fullständigt mörker att fortsätta sina gagnlösa offer och gåvor. Förebildernas och skuggornas tjänst hade upphört. Den dörr genom vilken människor tidigare hade funnit tillträde till Gud stod inte längre öppen. Judarna hade vägrat att söka honom på det enda sätt på vilket han då kunde finnas, genom tjänsten i helgedomen i himlen. Därför fann de ingen gemenskap med Gud. För dem var dörren stängd. De hade ingen kunskap om Kristus som det sanna offret och den ende medlaren inför Gud; därför kunde de inte få del av välsignelserna av hans medling.

De otroende judarnas tillstånd illustrerar tillståndet hos de likgiltiga och otroende bland bekännande kristna, som med vilja är okunniga om vår barmhärtige Översteprästs verk. I den förebildliga tjänsten, när översteprästen gick in i det allra heligaste, ålades hela Israel att samlas omkring helgedomen och på det mest högtidliga sätt ödmjuka sina själar inför Gud, för att de måtte få förlåtelse för sina synder och inte bli avskurna från församlingen. Hur mycket mer nödvändigt är det då inte på denna motbildliga Försoningsdag att vi förstår vår Översteprästs verk och vet vilka plikter som krävs av oss.

”Människor kan inte ostraffat förkasta den varning som Gud i sin barmhärtighet sänder dem. Ett budskap sändes från himlen till världen på Noas tid, och deras frälsning berodde på det sätt varpå de bemötte det budskapet. Eftersom de förkastade varningen, drogs Guds Ande tillbaka från det syndiga släktet, och de omkom i flodens vatten. På Abrahams tid upphörde barmhärtigheten att vädja till Sodoms skyldiga invånare, och alla utom Lot med hans hustru och två döttrar förtärdes av den eld som sändes ned från himlen. Så var det också i Kristi dagar. Guds Son förklarade för den generationens otroende judar: ’Se, ert hus kommer att stå övergivet.’ Matteus 23:38. Med blicken riktad mot de sista dagarna förkunnar samma Oändliga Makt angående dem som ’icke togo emot sanningen i kärlek, så att de kunde bli frälsta’:

'Därför skall Gud sända över dem en kraftig villfarelse, så att de tro lögnen, och så bliva fördömda alla de som icke hava trott sanningen, utan haft sin lust i orättfärdigheten.' 2
Thessalonikerbrevet 2:10–12. När de förkastar Hans ords undervisning, drar Gud tillbaka sin Ande och lämnar dem åt de villfarelser som de älskar.” The Great Controversy, 430, 431.